GERÇEĞİN SESİ
İngiltere'deki Türkiyeli işçilerin aylık politik gazetesi

Yazışma adresi: BCM BOX 2753, LONDON WC1N 3XX 15 pence Yıl: 2, Sayı: 17, Şubat 1985

MADEN İŞÇİLERİYLE ULUSLARARASI DAYANIŞMA ŞÖLENİ YAPILDI

Şölene İngiltere barış ve demokrasi güçlerinden çok sayıda mesaj geldi. TUC Genel Sekreteri Norman Willis, saylav Tony Benn ve Avrupa Parlamentosu üyesi Alf Lomas mesajlarını Halkevi aracılığla gönderdiler. "Arts for Labour" gurubu üyesi sahne sanatçıları Şölende çeşitli gösteriler yaptılar. Şölen televizyondan kamuoyuna duyuruldu, Ulusal basında yer aldı.

Şölene katılan DİSK Yürütme Kurulu Üyesi Kemal Daysal'ın konuşması büyük çoşkuyla izlendi. Daysal madencilerle dayanışmada Türkiyeli işçilerin üstlerine düşeni yapmaya devam edeceklerini belirtirken bölgenin saylavı Ann Clwyd Türkiye barış ve demokrasi güçlerine destek olacaklarını söyledi.

(haberi orta sayfada)

BU SAYIDA

OKUYUCU MEKTUPLARI

Ustinov Yoldaşın adını ağzınıza alamazsınız

Proleterya enternasyonalizmine düşmanlık, Yürükoğlu ve grupçuğu İ. Sesi'nin klişeleşmiş kimliğidir. Onlar bu uğursuz misyonu üstlenmeye hazırlanırken anti-sovyetizmle kuşanmaktan başlamışlardı. Öncesi de var-TKP düşmanlığı.

İ. Sesi adlı gazetenin 274. sayısında "Ustinof Yoldaşı Yitirdik" başlıklı yazıyı okuyunca yukarıda söylediklerimi düşündüm. Sözkonusu yazıda SSCB Savunma Bakanı ve SBKP Politbüro üyesi Ustinov'dan şöyle söz ediyor: "Ustinov yoldaş gibi deneyli bir Savunma Bakanı ve siyaset adamının ölümü önemli bir kayıptır."

İ. Sesi yayınlarında çıkan Afganistan Devrimi adlı kitaptan bazı alıntılar getirmek istiyorum. "Kızıl Ordu... devrimci kadroların tasfiyesine ve reformcu yönetime destek verdi, kendi eliyle devrimi zayıflatıyor" (s. 71) Devam edelim: "Amin yanlış yapan bir komünistti. Ama dünya komünist hareketi içinde bu çizginin gırtlaklanmasına ve ondan sonra Karmal'ların başa geçmesine yol açan anlayış, "komünistlik" yapan bir yanlıştır. (agy, s. 61)

Şimdi sormak gerekir; hangi dağda kurt öldü? Ustinov yoldaşın ölümü sizin için nasıl oluyor da önemli bir kayıp oluyor? Dün tırnak içinde komünist dediğiniz, kara çalmaya yeltendiğiniz insanlar nereden sizin yoldaşınız oluyor?

İ. Sesi'nin bu ikiyüzlü tutumunun bu bilmem kaçıncı kez sergilenmesine anlam veremeyenler için şu tarihsel olguyu hatırlatmakta yarar görüyorum. Burjuvazi anti-sosyalist, anti-sovyet propagandasını bir de "sol" eliyle yapmaya çok önem verir. Çünkü böylesi daha "inandırıcı" ve "etkili" olmaktadır. İşte İ. Sesi'nin üstlendiği misyon, burjuvazinin beşinci kol faaliyetidir. İ. Sesi böylece "dost" görünüm altında düşmanlık yürüterek burjuvaziye hizmetini sürdürüyor.

Yalnız dünya komünist hareketine "sağa kaydı" diye dil uzatanların, devrimci saflara rahmet okutup, (özellikle, faşizm çözülmüştür, iddiasıyla) selam burjuvaziye, diyenlerin Ustinov yoldaştan sözetmeleri "inandırıcı" ve "sol" gözükmelerine yetmemektedir. Tersine çözülmelerine neden olmaktadır.

Nuri Yiğit-Batı Berlin

Sormuşlar

Evren'e sormuşlar: "Paşam halk sizin anayasınıza hayır derse ne olur?" Evren cevap vermiş: "Bu, halk bizim daha fazla görevde kalmamızı istiyor demektir."

Özal'a "Tepkiler, eleştiriler arttı, herkes sizi yerden yere vuruyor. Ne diyorsunuz?" diye sormuşlar. Özal "İnsan sevdiği dostu yerden yere vurur, demek ki halk bizi seviyor" demiş.

Yürükoğlu'na sormuşlar: "Pirault işçileri sizi protesto etmiş, işçilerin imzasını taşıyan bildiri de ortada. 'yazdığınız yazıları sileceksiniz bastığınız bildiriyi dağıtmayacaksınız, yalan ve iftiraya devam edecekseniz buradan çekip gidin' diye zılgıt yemişsiniz. Buna ne dersiniz?"

Yürükoğlu'nun yanıtı: "İ. Sesi'nin bu şanlı direnişinde, Pirault işçilerini biz yönlendirdik. Belki onlar farkında değil ama onları biz örgütledik. Bu arada, bu şanlı eylemi provoke etmek isteyen CGT ve FTİB'e karşı ve de Fransa'daki tüm yeldeğirmenlerine karşı yiğitçe direndik. İşçiler bizden yana tavır koydular. O imzalara bakmayın, toplu konut tasarısı diye aldatıp imzalarını almışlar. Ah onların arasından birini Ingiltere'ye bir getirebilsem, hepsi adına çarşaf çarşaf röportajlar yaptıracağım. Tüm adamlarımı bu işe seferber ettim. Çabuk bir kişi bulup getirin yoksa iş işten geçiyor. Londra'da iş buluruz, ona da ev satın alırız. Ben faşizmi çözdüm siz hala bir kişi meselesini çözemediniz.

A.H.-Paris

"İşçinin Sesi" Londra sokaklarında örgütleyecek John Lennon'cı arıyor...

Değerli dostlar,

Gerçeğin Sesi'nin 16. sayısında değinilen, İ. Sesi'nin şarkıcı John Lennon üstüne yazısı bence son derece aydınlatıcı. "İkinci Keman" Emine Engin imzasıyla, tam bir sayfa yer verilen bu yazının başlığında bir de, Türkçe çevirisini verdikleri "Imagine" şarkısının sözlerine dayanarak, "komünizme gönül veren John Lennon'cıları saflarımıza çağırıyoruz" deniyor.

Kapitalit toplumda işçi sınıfının dışında, ondan şu veya bu ölçüde etkilenen çeşitli muhalefet kesimleri, "gayri-memnunlar" bulunur. 1960'larda, ABD ve Batı Avrupa'da, aralarında en politik eğilimlisi John Lennon olan Beatles müzik topluluğunun hayranı gençler de böyle idi. Yaklaşık 20 yıl sonra, John Lennon'ın öldürülmesi üzerine ABD'de ve Ingiltere'de binlerce gencin sokağa dökülmesi, onun "Give Peace a Chance" (Barışa Şans Tanıyın) şarkısını söylemeleri bu kesimin eskisi gibi olmasa da hala belli bir varlık gösterdiğini ortaya koydu. Orta katmanlardan kaynaklanan böylesi protesto akımları her bir ülkede (ya da her bir ülkeler grubunda) özgüllükler gösterir. Örneğin Türkiye'de 1960'larda bir Beatles akımı, 1970'lerde ve 1980'lerde bir Yeşiller, CND tipi kitle hareketi görülmemiştir. Bizim ülkemizde orta katmanların düzen-karşıtı akımları daha başka biçimlerde ortaya çıkıyor.

İ. Sesi düne kadar işçi sınıfı hareketinin, TKP'nin işçi sınıfı dışındaki demokratik güçlerle (hatta işçi hareketi içindeki diğer hareketlerle bile) bağlaşıklık kurma politikasına "sol" konumlardan saldırdı. (TKP bu kesimleri İ. Sesi'nin John Lennon'cılara yaptığı gibi kendi saflarına katılmaya çağa çağırmamıştır.) Şimdi değişen ne? Bu da mı "faşizmin çözülüşü" ile bağlı? TKP'nin bağlaşıklar politikasına İ. Sesi'nin saldırıları faşizm öncesinde doruğa çıkmamış mıydı?

İ. Sesi deniz sularının üstünde güç bela duran, üzerine yelken yerine paçavra gerilmiş, rüzgar hangi yönde eserse o yöne savrulan bir salı andırıyor. Emine Engin hanım bir gün John Lennon'ın Imagine şarkısını dinleyince (şimdilerde yeni bir rüzgar esiyor!) aşka geliyor. ve "bu şarkının hayranları bize katılsa ya" deyip bir yazı döşeniyor. Hiç aklına gelmiyor ki, İ. Sesi'nde görevlerini "Türkiye'de devrimi yapmak" diye ilan ediyorlar ve devrim Türkiye'deki emekçi yığınların eseri olacaktır. O kendisini Londra'nın havasına kaptırmış, umurunda mı Türkiye...

"İkinci Keman"ı böyle olan ("Birinci Keman" Yürükoğlu'nun denetimden geçmeden bu yazının çıkamayacağını unutmayalım) böylesi bir grupçuk hangi yüzle "Türkiye işçi sınıfının öncü müfrezesi" olmaya soyunabilir akıl ermez.

Bence bunlar Türkiye'nin sorunları ile uğraşır görünüp, gülünçlüklere düşmektense en iyisi "İşçinin Sesi" adını verdikleri gazetelerinin adına örneğin onun İngilizcesi olan 'Workers' Voice' deyip İngilizce çıkarsınlar. O zaman bu yazı okur bulabilirdi, kimbilir belki de bir işe yarayabilirdi... Öyle ya, Türkiye'de John Lennon'cılar diye bir akım olmadığına göre (bunu bilmemeleri bu "Türkiye'den kopuk" olduğu bir Üst Büro üyesi tarafından itiraf edilen grupçuk için doğal) herhalde İngiliz gençleri örgütlemeye çalışıyorlar.

A.K.-Londra

(devamı 7. sayfada)

"İ. Sesi" Pirault direnişindeki gerçekleri saptırmayı sürdürüyor

Burjuva propagandası yöntemlerinden biri, gerçeğe uymasa da, o görüş çürütülmüş olsa da, yalan olduğu ortaya çıksa da, aynı şeyi sürekli tekrarlamak, tekrar yayınlamaktır.

Bu yöntem İ. Sesi'nde oldukça sık kullanılır oldu. Bunun başlıca iki nedeni var: Birincisi burjuva politik arenasında kendine ve grupçuğuna yer arayan Yürükoğlu artık burjuva yöntemlerini saklamaya gerek duymadan kullanıyor. İkincisi ise, bu tür kuru gürültü için bile belirli bir malzeme gereklidir. İ. Sesi ise yığınlardan öylesine soyutlanmış ki, artık üzerine ahkâm keseceği, övüneceği, TKP'ye saldırı vesilesi ypacağı olaylara bulaşamıyor bile. Üç aydır Pirault direnişi konusunda sürekli aynı şeyleri tekrarlayıp durmaları buna güzel bir örnek oluşturuyor.

Yürükoğlu ve grupçuğuna sesleniyoruz: Pirault direnişi ile ilgili olarak daha önce belgeleriyle ortaya koyduğumuz gerçeklere yanıt vermediniz, veremediniz.

Gazetenizde yazdığınız laf kalabalığı size kalsın; şunlara yanıt verin:

1) Anladık, Pirault Direnişi'ne bulaştınız. Duvarlara "Yaşasın Pirault Direnişimiz-İ. Sesi" diye yazdınız. Peki ama direnişçi işçiler bu yazıları silmeniz için size talimat vermediler mi?

2) Olayların gerçek yönünü saptıran, CGT'ye, FTİB'e kara çalan bir bildiri hazırladınız. İşçiler bu bildiriyi dağıtmanızı engellemediler mi?

3) Gazetenizde çıkan yalanlara dayalı yayınlar üzerine, işçiler karar alarak "bir daha Pirault ile ilgili yazı yazmayacaksınız" demediler mi?

4) Pirault'da çalışan Türkiyeli işçilerin tümünün imzasını taşıyan ve bu sayıda bir kez daha yayınladığımız bildiri için ne diyorusunuz? Burada imzası bulunan K. Özgül nasıl yoldaşınız oluyor.

5) Bu bildiride "dışarıdan gelen sorumsuzlar" olarak nitelenenler kimlerdir?

Bu sorulara mı yanıt vereceksiniz, yoksa yukarıda belirttiğimiz burjuva propaganda yöntemlerine devam mı edeceksiniz? Ama, biz biliyoruz, siz ikinciyi yapacaksınız. Pirault işçilerinin, Fransa işçi sınıfının militan sendikal örgütü CGT'ye, Fransa'daki Türkiyeli işçilerin yığınsal örgütü FTİB'e kara çalmaya devam edeceksiniz. Sizin cürmünüz belli; sinek pisliği ile deniz kirlenmez.

Oportünizmin batağında

Yalçın GÜN

Oportünizm, geniş anlamda, "ilkeden yoksun davranış; bir anlık ya da kısmi başarılar uğruna temel ilkelerden taviz verme" demektir. İngiltere'deki Türkiyeli göçmen işçiler ve ilericiler için oportünizm deyince akla "İşçinin Sesi", daha doğrusu "Yürükoğlu grupçuğu" gelir.

Son aylarda bu grupçukta kimi önemli değişimler görüldü. En başta faşist diktatörlüğe karşı tutumunu değiştirip, ülkemizde bugün burjuva demokrasisinin bulunduğunu savunan sağ bir çizgiye savruldu. Bu şaşırtıcı değildir, çünkü Yürükoğlu'nun geçmişten bugüne nasıl geldiğine bir göz atıldığında göze çarpan ilk özelliklerden birisi onun hemen her konuda (Sovyetler Birliği ve sosyalist ülkeler, parti disiplini, Yüro-komünizm, yığın çalışması, cunta rejimine karşı tutum vb.) sürekli zikzaklar çizdiğidir. Bu eğriler doğru bir çizgiye yönelişi hiç ifade etmiyor. Sürekli bir sağa bir "sol"a savruluyor; bir konuda doğruya yaklaşır görünürken bir başka temel konuda ters, en yanlış görüşleri savunuyor. Örneğin "Faşizmin Çözülüşü" kitabını okuyan birisi yığın çalışması konusunda Yürükoğlu'nun acaba kendine yöneltilen eleştirilerden ders mi çıkardığı, TKP'nin yığınları kazanma konusunda bugüne dek söylediklerini benimsemeye mi başladığını sorarken, bir bakıyor ki Yürükoğlu aslında faşizmle, burjuvaziyle uzlaşmak için zemin hazırlıyor.

Yürükoğlu'nun çelişik tutumları bir tek ortak paydada birleşiyor: Oportünizm. Gerçekten de, ilkesizlik, kaypak politika, anlık grup çıkarları için ilkeleri ayaklar altına alıp, bir o tarafa bir bu tarafa savrulma, devrimcilikle en bağdaşmaz yöntemlere göz kırpmaksızın ve alışkanlık derecesinde başvurma Yürükoğlu'nun temel bir özelliğidir.

En son örneklere bir göz atalım. Önemli sayıda ve hemen hepsi 12 Eylül'den sonra Yurtdışına çıkmak zorunda kalmış kişilerden oluşan bir grup tekkesinden ayrılınca, sanki kendisi ve yakın çevresi "yaşlıbaşlı, olgun proleterler"imiş gibi, "bunlar genç, öğrenci kökenli, gericilik döneminde devrimci savaşım dışına savrulan geçici yol arkadaşlarıdır" diyen Yürükoğlu, ikinci bir kopma ile grupçuğu ortadan ikiye bölününce "İ. Sesi'nde kriz olmaz" diye sayfalar dolusu yazılar yazar (bayımızın gerçeklerin zıddı şeyler söylemeye özel bir merakı vardır).

Ardından, "tabanına" moral vermek için, Fransa'daki Pirault işyeri direnişine öncülük yaptıklarını savlar, gazetesinin sayfalarını gerçeklerle ilintisi olmayan, kof ajitasyon ve böbürlenme ile doldurur, üstüne üstlük kendilerini kınamış olan, şehit işçi Kemal Özgül'ü kendisine "yoldaş" ilan eder. Bu çabalarının ardındaki amaç, İ.Bilen'i anma toplantısında bini aşkın insanı biraraya getiren Fransa'daki ilericilere kara çalmak, tekkelerini günübirlik açık tutmaya bile yetmeyen 3-4 kişilik kendi "müridlerini" Fransa'daki Türkiyeli göçmen kitlesinin "öncü gücü" olarak göstermektir.

Yine, nasıl önce "Bilen yoldaş çok yaşa" diye sloganlar atıp, bağlılık yeminlerinde bulunduktan sonra Bilen yoldaşa haince saldırdıysa, Afganistan devrimine enternasyonalist destek veren SBKP yönetimine ve o sırada Sovyet silahlı kuvvetlerinin başında görev yapan SBKP Politbüro üyesi Mareşal Ustinov yoldaşa karşı 1980'de "sağ oportünist darbe ihracı" suçlamasında bulunan sanki kendisi değilmiş gibi, "tabandaki" kimi unsurlara anti-sovyet olmadığını kanıtlama çabasıyla, şimdi kalkıp "Ustinov yoldaşımız" diye yüzsüzce saygı duruşunda bulunur.

Oportünistin dilinin kemiği yoktur. Ancak bazı konular vardır ki, orada onun dili tutuklaşıverir. Kuzey İrlanda, Kıbrıs ve Maden Grevi Yürükoğlu için böylesi, "hassas" konulardır. Kendisine "ev sahipliği" yapan İngiliz burjuvazisiyle arasını açacak şeylerden kaçınmaya özen gösterir. Kıbrıs üstüne "ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı", "Kıbrıs Türklerinin ayrı devlet kurma ya da Türkiye'ye ilhak hakkı", "ilerici Kıbrıs Türklerinin Türkiyelilerle aynı örgüt (Yürükoğlu tekkesi) çatısı altında enternasyonalist (!) örgütlenmesi" türünden lafazanlıklar ardında, özünde İngiliz emperyalizminin görüşlerinin propagandasını yapar. Kuzey İrlanda üstüne hiç ses etmez. Maden greviyle dayanışmada da ortalıkta gözükmez.

Bunlar anlamlıdır. Çünkü oportünizm, dar anlamda burjuvazinin işçi sınıfı üzerinde etkisini dile getirme, burjuva ideolojisinin taşıyıcılığını yapma, onunla uzlaşma eğilimi demektir.

Oportünizm çeşitli dönemlerde, çeşitli ülkelerde, sağ ve "sol" eğilimi farklı biçimler alır. Yürükoğlu'nun "orijinalliği" yamalı bohça bir oportünist olmasıdır. Bu bohçanın her gün bir yaması sökülüyor, yerine yeni bir yama takılırken dışarı taşmalar oluyor. Sonunda bu yamalı bohçanın işe yaramaz hale gelip, Yürükoğlu'nun "konspirasyon nedeniyle" açıklamadığı mali desteklerini de yitirerek bir çöp kutusuna atılacağını öngörmek için herhalde falcı olmaya gerek yoktur.

Londra Halkevi'nin düzenlediği, Peru, İran

MADEN İŞÇİLERİYL

DAYANIŞMA ŞÖ

Fransa'da bir dayanışma

FTİB şölenin yiyecek ve i

Birinci yılını doldurmaya yaklaşan maden grevi dişe diş bir mücadele ile sürüyor. İngiltere'de ve uluslararası planda gerici güçler grevci işçilere ve onların sendikal örgütü NUM'a karşı saldırılarını yoğunlaştırıyorlar. Örneğin Lech Walesa "Grev Kırıcısı Madenciler Örgütü"ne sözde Polonya'da toplanmış gerçekte CIA kaynaklı kanlı paralar gönderiyor. Gerici Thatcher Hükümeti tüm silahlarını devreye sokuyor.

Genişleyen uluslararası dayanışmada Londra Halkevi aktif yer alıyor. İngiltere'deki Türkiyeli göçmenlerin yığın örgütü Halkevi bu şanlı kavgada "yenilgiyi değil, zaferi paylaşmak için" belgisiyle yerini aldı.

Halkevi tarafından daha önce düzenlenmiş olan sosyal gecelerin grevci işçiler arasında coşku ile karşılanması üzerine aynı türden dayanışmanın değişik grev bölgelerinde de yapılması arzusu madenci işçiler tarafından dile getirilmişti. NUM Güney Galler Bölgesi Halkevi'nden 6 Ocak'ta gün boyu sürecek bir Şölen düzenlenmesini istedi. Bunun üzerine Halkevi diğer uluslardan göçmen örgütleri ile temas kurarak şölenin gösteri programına katkıda bulunmaya çağırdı. Peru, İran, Irak halk müziği gruplarının katılımı böylece sağlandı. Öte yandan Arts for Labour (Emek için Sanat) grubu şölenin örgütlenme aşamasından başlayarak etkin çalışma yaptı, üyesi sanatçıların şölene katılacağını bildirdi.

Bu arada, Fransa'da grevci madencilerle dayanışma kampanyası başlatan Fransa Türkiyeli İşçiler Birliği FTİB, şölenin yiyecek ve içecek giderlerine katılmak üzere 6400 Frank gönderdi. Şölenin yapıldığı Güney Galler'deki Abercynon ('aberkının' okunur) maden kasabasına gidiş geliş için Ulaşım ve Genel Hizmetler Sendikası (TGWU) aracılığıyla büyük bir otobüs sağlandı. Ayrıca, İranlı göçmenlerin örgütü, döner malzemesi ve ocağını taşıyan minibüsün giderlerine katıldı.

ITV televizyounu şölenin yapılacağını bir gün önce duyurmuştu. Şölen sırasında çekilen filmler ise İngilizce ve Galce yayın yapan bölge televizyonunda yayınlandı.

Şölene çok sayıda destek mesajı geldi. Halkevi aracılığıyla mesaj gönderen TUC Genel Sekreteri Norman Willis, İşçi Partisi sol kanat lideri saylav Tony Benn, yine İşçi Partili Avrupa Parlamentosu üyesi Alf Lomas grevci madencilerle dayanışmalarını dile getirdiler, böyle anlamlı bir eylem düzenlediği için Halkevi'ni kutladılar. Öte yandan Arts for Labour aracılığıyla çok sayıda sanatçı ve gruptan dayanışma mesajı gönderildi. Dünyanın en tanınmış tiyatro gruplarından biri olan Royal Shakespeare Company'nin ve tanınmış tiyatro ve sinema sanatçısı Glenda Jackson'un mesa jları bunlar arasındaydı.

Perulu topluluk ilgiyle izlendi. . .

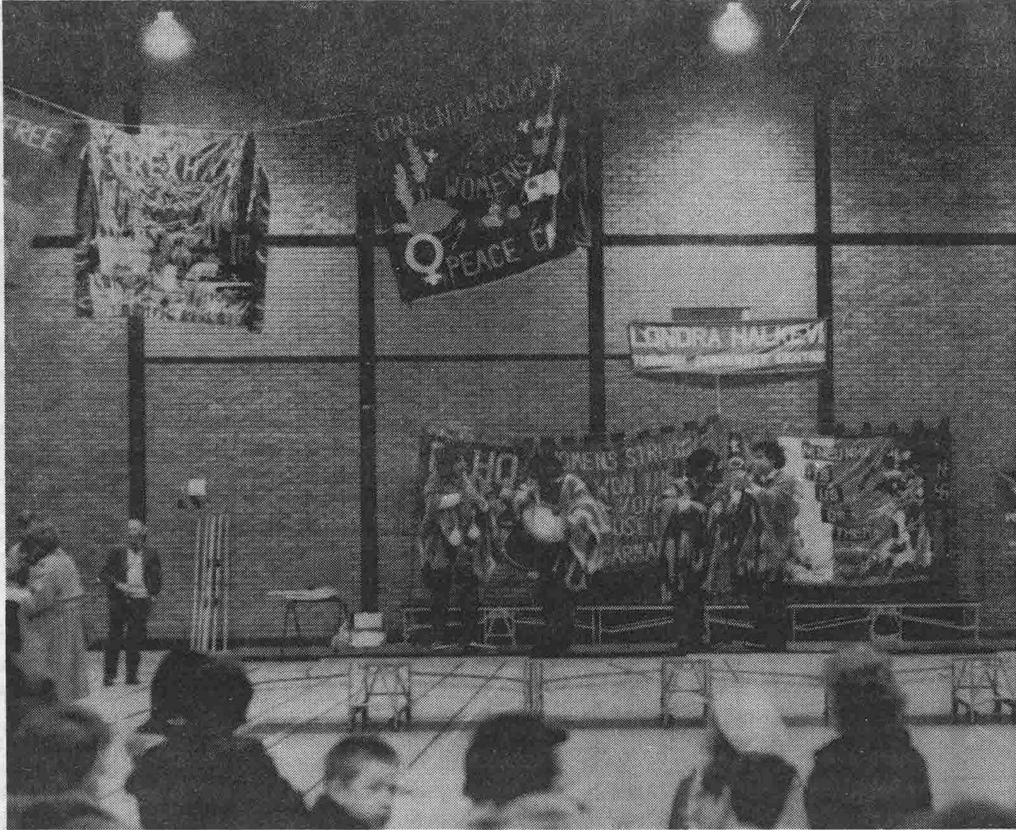

n ve Irak'lı göçmen guruplarının katıldığı

LE ULUSLARARASI
ÖLENİ YAPILDI

a kampanyası başlatan
içecek giderlerine katıldı

Şölen Abercynon Spor Salonunda saat 13'te başladı. Bir Halkevi yöneticisi açış konuşmasında grevci madencilerle dayanışma konusunda Halkevi'nin daha önce yaptıklarını anlattı, grevin başarısı için elden geleni yapmaya devam edeceklerini bildirdi, şölene katılan Arts for Labour ve diğer uluslardan gruplara teşekkür etti. Bölge NUM yetkilisi Halkevi yöneticisine bir madenci feneri armağan etti.

Bundan sonra rengarenk giysileri

Kemal Daysal ve Ann Clwyd. .

içinde Halkevi halk oyunları grubu davul-zurna eşliğinde Doğu Anadolu'dan örnekler sundu. Programını, üzerinde Ingilizce "Zafer Madencilerin Olacak" yazılı bir pankart açarak tamamlayan grup uzun süre alkışlandı. Daha sonra yukarıda belirttiğimiz gruplar gösterilerini sundular, madencilere başarılar dilediler. Halen bir Avrupa turnesinde bulunan Perulu bir grup büyük bir ilgi ile izlendi. Arts for Labour grubundan palyaço ve hokkabazlar çocuklar için ayrı bir salonda özel gösteri düzenlediler.

Şölenin bundan sonraki bölümünde konuşmalar yapıldı ve mesajlar okundu. Sendikanın bölge yetkililerinden birinin konuşmasını DİSK Yürütme Kurulu üyesi Kemal Daysal'ın konuşması izledi. Daysal, Türkiye'deki geçmiş deneylerden örnekler vererek kararlı savaşımla başarıya ulaşacağını belirtti, İngiltere ilericilerinin Türkiye'deki faşist diktatörlüğe karşı savaşıma verdikleri desteğe büyük değer biçti. Paris'te yaşayan Daysal, uzun alkışlarla karşılanan FTİB' in dayanışma mesajını iletti. Daha sonra kürsüye gelen bölge saylavı Ann Clwyd şöleni düzenleyen ve katılanlara teşekkür etti, Türkiye demokrasi güçlerine destek olmayı sürdüreceklerini söyledi. Bayan Clwyd ayrıca Page Arnot tarafından Güney Galler madencilerinin tarihi üstüne yazılmış iki ciltlik eseri Daysal'a armağan etti. Mesajların okunmasından sonra yeniden kültür-eğlence bölümüne dönüldü ve şölen, tüm geceye katılanların İngilizce, Türkçe, İspanyolca, Arapça, Kürtçe ve Farsça hep birlikte söyledikleri Enternasyonal Marşı ile sona erdi.

Özveri sahtekarlığına karşı

GERÇEK, DEVRİMCİ ÖZVERİ İÇİN

Bilindiği üzere "İşçinin Sesi'nde kriz olmadığını" kanıtlamak (!) için 1984 yazından bu kışa ertelenen, Yürükoğlu'nun kendi çevresindeki insanların ceplerine "taarruz"unun tamamlandığı gazetesinde duyuruldu. Bu yılki "taarruz" bir de Mannheim'daki derneklerinde Yürükoğlu kliğine başkaldıranlara karşı fiziksel bir "taarruz"u içermişti.

Londra'dan Batı Almanya'ya "taarruz" yapanların polise, hapse, mahkemeye düşmesi nedeniyle olacak, Londra'da "ceplere taarruz" bu yıl eskiye göre daha sönük geçmişe benziyor. 1983 yazında, yayınlanan iki fotoğrafta da üç kişi görünürken, yüzme yarışmalarında genel klasman birinciliği ve tek tek tüm dallarda "ilk üçe" girme başarısına satranç şampiyonluğunu ekleyen Yürükoğlu'ndan bu defa hiç haber yok. Ama o yine istatistiknumaralarınabaşvurarak, örneğin "2'den 3'e çıktık" demek yerine "% 50 artış sağladık" deme gibisinden, çevresine tablolarla, grafiklerle "matematiksel ajitasyon" çekiyor.

Gazetelerinin 274. sayısında yaklaşık iki sayfa tutan konuyla ilgili yazıda *"Parti yıkıcılarının etkisinin görüldüğü Almanya* (Batı Almanya'yı kastediyor) *ve Hollanda dışındaki örgütlerde taarruz sırasında hedefini tamamlamadan örgütü bırakma oranında geçen yıllara kıyasla büyük bir düşüş vardır. Örneğin İngiltere'de%1 olmuştur"* deniyor. Demek ki en sağlam yerleri olan İngiltere'de "taarruz"un başında "ben 50 Sterlin vereceğim" deyip de vermeden örgütü terkedenlerin sayısı bu yıl o kadar büyük bir düşme göstermiş ki, böyleleri yüz kişide bir kişi imiş..! Okuyucu, 1 kişi olsa 1 kişi yazarlardı, diye düşünüp 2-3 kişi olduğunu varsaysa Ingiltere'deki toplam sayıları 200-300 eder. Amaç zaten "çaktırmadan" böyle bir imaj yaratmaktır. Oysa, gerçek güçleri içinde, bu orana göre örgütü terkeden kişi sayısı yarım ya da en iyimser tahminle üç çeyrek çıkar. Kısacası ne güçleri hakkında yaratılmak istenen imaj doğrudur, ne de % 1 oranı inandırıcıdır.

Bu ciddiyetsiz, gülünç durum ne yazık ki İngiltere'deki Türkiyeli göçmen kitlesi içinde ciddi, olumsuz sonuçlara yol açmıştır. Türkiye halkının ulusal ve toplumsal kurtuluş kavgasına katkıda bulunmak için maddi özveri gösteren çok sayıda insan çok geçmeden "soyuldukları" sonucuna varmış ve tersi yöne savrulmuştur. Gerek "taarruz" yoluyla, gerek Türkiyeli göçmen topluluğunun sorunlarınaçözüm yolu bulmak için belediyelerdenelde edilen paraların ne olduğunun belirsiz olması böylesi bir eğilimi beslemiştir.

Üstüne üstlük, sosyalist ülkelere saldırmaya geldiğinde "en yüksek devlet memuru maaşı kalifiye işçi ücretini geçmemelidir" diyen Yürükoğlu'nun kendisinin yaşam koşullarını sağır sultan bile duymuştur.

Böylesine olumsuz bir deneyimin yaşandığı İngiltere'deki Türkiyeli göçmen toplulukta bugün "birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için" kollektif bilincini, gerçek-devrimci özveri duygusunu ("taarruz" adı altında yürütülen özveri sahtekarlığının ayrık otlarını temizleyerek) canlandırmak ana ödevlerden birisi olarak karşımızdadır.

Eskiden maocu gruplarda görünen, kuru fasulye yiyip Birinci sigarası içmekle devrimciliği özdeşleştirme, yoksullukla devrimcilik arasında mekanik bir bağ kurma eğilimi kadar, sınırsız olanaklara sahip burjuvazi karşısında kısıtlı olanaklarla savaşım veren devrimci harekete gücü yettiğince katkıda bulunmaktan kaçınma, önce kendisini, kişisel rahatını düşünme, çalışmalara günün ödevlerinin gerektirdiği kadar değil, kişisel uğraşlardan vakit kaldığı kadar katılma eğilimi de gerçek devrimci özveri anlayışıyla bağdaşmaz.

Devrimci özveri devrimci bilinç üzerinde yükselir. İnsanlara devrimci bilinç vermeden sağlanacak (o da dar anlamda) bir özveri geçici olmaya ve çarpık, olumsuz sonuçlara yol açmaya gebedir. Devrimci özveriyi ayakları üzerinde oturtmak ise, bir çırpıda gerçekleştirilecek bir iş olmamakla beraber, olanaksız değildir.

Göçmen işçiler, hele İngiltere'de Türkiye'de olduğundan çok farklı çalışma ve yaşam koşullarına sahip ve de "sınıf atlama" beklentileri görece daha yaygın olsa da, ezici çoğunluk devasa sorunlarla yüzyüze, bu düzen içerisinde kurtuluş olanağı ve umudundan yoksun bulunmaktadır. Yakınları Türkiye'de ya da Özal'ın ekonomik yıkım politikaları altında ezilmiş ya da bu barbar rejimin işkencehanelerinde, mahkemelerinde, hapishanelerinde olan, kendisi de burada ırkçı ve yabancı düşmanı uygulamalarla karşı karşıya, acımasız koşullar içinde yaşayan göçmen işçiler için, Türkiye'deki demokrasi, iş, ekmek, toprak ve özgürlük savaşımına ve buradaki yabancı düşmanlığına karşı, eşit, demokratik haklar için savaşıma aktif katılmak, özveriyle çalışmalara destek olmak gereği kavranması zor değildir. Yeter ki örgüt güvenilecek bir örgüt olsun. İşçilerin devrimci duygularını kişisel ve grupsal çıkarlar için sömüren Yürükoğlu bu konuda yel ekmiş, fırtına biçmiştir.

Bugün İngiltere'de devrimci özveri,işçilerin, ilericilerin özverisi, yabancı bir ülkede çalışma ve yaşam koşullarının iyileştirilmesi amacına, ülkemizde tüm göçmenlerin özgürce ve insanca koşullarda geri dönebilecekleri koşulların yaratılması, faşist diktatörlüğün yıkılıp demokrasinin utkusu amacına, yalnızca ve yalnızca bu amaçlara yöneliktir. Bugün İngiltere'deki Türkiyeli göçmen topluluk içinde böylesi bir gerçek, devrimci özveri boy atıyor.

LONDRA'DA ONBEŞLER ANILDI

Burjuvazi var olduğu sürece, işçi sınıfına, onun öncü müfrezesine saldırısını, ona karşı direnişini sürdürür. Ama hiçbir şey onu kaçınılmaz sonundan kurtaramaz. Türkiye burjuvazisi de tarihin mezarlığına atıldığında, Onbeşlerin hesabını vermiş olacaktır.

1920 Eylül'ünde Bakü'de "Doğu Halkları Kurultayı" toplandı. Kurultay'da Ulusal Kurtuluş Savaşları ve Ulusal Kurtuluş Savaşlarında burjuvaziye karşı tutum görüşülerek Lenin'in önerisi kurultay kararı haline getirildi.

Ulusal Kurtuluş Savaşlarında komünistler en önde savaşan ve savaşı örgütleyen insanlar olacaktır. Ulusal Kurtuluş Savaşında öncü rolü burjuvazi yürütüyor olsa da, komünistler ve sosyalist ülkeler Ulusal Kurtuluş Savaşlarını destekleyecektir.

Türkiye işçi sınıfı ve onun partisi de kurtuluş savaşında cephede idi. Ama Türkiye burjuvazisi kendi açısından ustaca bir tertiple TKP Başkanı Mustafa Suphi yoldaşı ve ondört yoldaşını 28/29 Ocak 1921'de Karadeniz'de katletti.

Mustafa Suphi (sol başta oturan) ve yoldaşları. . .

Onbeşleri öldürerek işe başlayan burjuvazi katliamını hep sürdürdü, bugün de sürdürüyor. Binlerce yurtseveri, komünisti sokakta kurşunlattı, işkencehanelerde öldürdü. Kemal Türkler'i, Ali İhsan Özgür'ü, Talip Öztürk'ü ve daha binlerce kahramanı kurşunlatan burjuvazi, Ahmet Fevzioğlu'nu ve son olarak TKP MK üyesi Mustafa Hayrullağoğlu'nu işkencede öldürdü.

Londra'da yapılan anma toplantısında, Mustafa Suphi yoldaşın ve Onbeşlerin başlattığı kavgayı sürdürmenin, başarıya ulaştırmanın görevleri üstünde duruldu.

Katılanlar "Sol Birlik"in bu yoldaki önemi üzerinde durarak "Sol Birlik"i selamladılar.

Onbeşlerin başlattığı, bugün yüzbinlerin sürdürdüğü, yarın milyonların sürdüreceği onurlu savaşımın başarıya ulaşmasıyla, dört yanı sosyalizmle kuşanmış olan Karadeniz, artık kızıl bir deniz olacak.

"Bu adam patron mu abi?"

Ben 1977-78-79-80 "yaz taarruzlarına" katıldım. Şimdi 1977'de toplanan paranın 7-8 katı para toplandığı iddia ediliyor. İnsan biraz utanır. Katılım açısından aradaki farkı herkes görüyor. Bu konuda birşey yazmaya gerek yok. Ben başımdan geçen bir olayı anlatacağım.

"Taarruz" para toplama toplantılarından birine birlikte çalıştığım bir işçi arkadaşımı götürmüştüm. Toplantıda para toplandı, "haydi bir gayret" deyip bir daha toplandı, nutuklar atılıp duygusal büyük laflar edilerek bir tur, bir tur daha toplandı. Sonunda Yürükoğlu paraları bir siyah çantaya doldurdu gitti. Yanımda getirdiğim işçi arkadaş çıkarken bana şöyle sordu: "Bu adam patron mu abi?" Biraz şaşırdım ve "niye böyle diyorsun bunu nereden çıkardın" dedim. Arkadaş, "Daha ne olsun abi, burada işçileri soyuyorlar. O siyah çantalı adam da paraları alıp gidiyor. Beni bir daha böyle yerlere getirme" dedi.

Aradan birkaç yıl geçtikten sonra bugün, İ. Sesi'nin iç işleyişini çok iyi bilen, en üst düzey yöneticilerinden biri şunu itiraf ediyor: "Kasa Yürükoğlu'ndadır. Kimse hesap soramaz, denetleyemez. Nerede harcanacağına, nasıl harcanacağına kendisi karar verir."

Üst büro üyeleri bile bilmiyorsa, işçi nereden bilsin bu paraların nerelere harcandığını. Yukarıda aktardığım olayı yaşayınca, paraları siyah çantaya doldurup giden adama sınıf güdüsüyle patron demişti. Şimdi artık, haklı olduğunu sanırım çok kimse anladı.

Yürükoğlu'nun Sesi hareketinde Yürükoğlu denetlenemez. Geçmiş tüm "taarruzların" gelirlerinin nereye gittiği incelenemez. Yürükoğlu'nun siyah çantasına el sürülemez.

Hiçbir İ. Sesi taraftarı, İTİB üyesi, LİB üyesi toplanan paraların kesin miktarını ve nereye harcandığını bilemeyecektir ve soramayacaktır. Aksi halde onu da "dönem çağırır".

Salih Uzun-Londra

Bölünenler ve birleşenler

Geçtiğimiz Aralık ayı içinde altı sol parti, "Türkiye ve Türkiye Kürdistanı Sol Birliği" adı altında kalıcı bir eylem birliği oluşturduklarını açıkladı.

Barış ve demokrasi güçlerinin birliği için büyük önemi olan bu adım, ülkemizdeki faşist yönetimin açmazları artarken, demokratik bir alternatif yaratma savaşımını mutlaka önemli ölçüde etkileyecektir.

Gerçeğin Sesi 16. sayısında bu sevindirici haberin önemini hem ülkemiz hem de Ingiltere'de yaşayan biz Türkiyeliler açısından pek güzel vurgulamış, duygularımıza, düşüncelerimize tercüman olup coşkuyla selamlamış birliği.

Mektubumun nedeni dostun da düşmanın da tepkisini belli ettiği bu olay karşısında bay Yürükoğlu'nun suskunluğu!..

Burjuva basını, ilerici güçlerin başarılarının "reklamını" yapmamak için bazen aynı taktiği uygular. Görmezlikten gelir. Fakat öyle olaylar vardır ki, "Sol Birlik" gibi, ona soğukkanlılığını kaybettirir, haberi manşet yaptırır.

Yürükoğlu'nun suskunluğunun nedeni soğukkanlılığı mı? Elbette ki değil.

Küçük dükkanının geçirdiği sarsıntının telaşı, onu kaybetme korkusu ağır bastı Yürükoğlu'nda. Bu nedenle de barış, demokrasi ve sosyalizmden yana olan herkesi sevindiren, en azından düşündüren bir olaya sansür koyarak, John Lennon'un ninnileriyle uyuttuğu çevresini, böyle güçlü bir adımın sesiyle uyandırmak istemedi.

Ne desin? Övemez, yeminli düşmanıdır böyle bir birliğin. Karşı çıkması beklenir, ona da gücü el vermez. Demek ki en iyisi es geçmek. Her zaman yaptığı gibi gerçekler dünyasına gözlerini kapamak, bildiğini okumak!

Yürükoğlu'na bir an önce tavır belirlemesini tavsiye ederiz. Çünkü öyle birkaç ay susmakla geçiştirilecek bir şey değil Sol Birlik.

Nazmiye Gönenç-Londra

YAŞADIĞIMIZ İNGİLTERE

Birinci yılını doldurmaya yaklaşan kömür grevi İngiltere'deki sınıf çelişkilerinin çok daha açıkça sergilenmesine yol açtı. Emperyalist propagandanın en tanınmış araçlarından Amerikan TIME dergisi, 24 Aralık 1984 sayısında, kömür grevi etrafında ülkenin ikiye bölündüğünü kapaktan ilan etti. Dergi şöyle diyor: "Thatcher'in başbakanlığının altıncı yılında ve son 50 yılın en uzun, en sert en pahalı maden grevinin göbeğinde ülkenin sosyal dokusu kopma noktasına doğru zorlanmaktadır. Bugünün İngiltere'si, bölünmüşlükten de ötede, bu yüzyılın başlarından bu yana görülmemiş biçimde birbirinden kopuk saflara ayrılmıştır."

Gerçekten de maden grevi etrafında odaklanan sınıf savaşımının yansımaları her geçen gün çeşitli biçimlerde yaşanıyor. Örneğin, grevin Avam Kamarası'nda görüşülmesini isteyen İşçi Partisi sol kanat saylavları istemlerini reddeden oturum başkanına karşı uzunca süre direndiler. İşin üzücü yanı "ılımlı" tavır ile gitmeye kararlı İşçi Partisi lideri Neil Kinnock arkadaşlarına destek olacağı yerde, onlara sertçe karşı çıktı. Böylece Işçi Partisi içindeki zararlı kutuplaşmada bir adım daha atılmış oldu.

STERLİN BAŞAŞAĞI GİDERKEN

Thatcher'in ekonomi politikası kendi partisi içindeki geniş çevreler için bile endişe konusu olmaya devam ediyor. Bu çevreler, uluslararası emperyalizmin çıkarlarına hizmet niyetiyle de olsa İngiltere'de işsizliğin bu boyutlara varmasından, sanayinin göz göre göre yok olmasından, iç pazarın alabildiğine yabancı mallara açılmasından kaygı duyuyorlar. Bunların üzerine kömür grevi gibi hükümete maliyeti çok fazla bir etmen daha eklenince Sterlin'in değer kaybı hızlandı. Gerçekten de, hükümet, her ne pahasına olursa olsun grevi kırma politikası izlediği için kömürle çalışan teknik santralları fuel-oil ile çalıştırıyor. Bu ise, özellikle kışın soğuk olmasının da etkisiyle haftada 85 milyon Sterlin ek külfet getiriyor. Değer kaybını uzunca süre seyretmekle yetinen hükümet bir Sterlin'in bir Dolar'a iyice yaklaşması karşısında telaşla bazı girişimlere yöneldi. Maliye Bakanı Reagan'a "aman, acı bize, bu kadar da yapma" demeye Washington'a uçarken, tanınmış işçi düşmanı Sanayi Bakanı Tebbit "özel sektöre satacak başka ne var" diye etrafına bakındı ve İngiltere Hava Yolları'nın (British Airways) hükümetin elinde kalmış olan % 47,5 hissesini gördü ve onu satışa çıkardı. Fakat bu tür geçici destekler Sterlin'in değer kaybını önleyemiyor. Kamu hizmetlerine ayrılan paranın gittikçe azalması yeni yeni sorunlar yaratmaya devam ediyor.

Ocak ayı başında NEDO (Ulusal Ekonomik Gelişme Bürosu) tarafından hazırlanarak Maliye Bakanı'na sunulan bir raporda, yıllardan beri bakım ve tamiri yapılmamış okul, ev, hastane, yol, kanalizasyon ve kamu binaları için acilen para ayrılmadığı takdirde bunların yıkılabileceği veya altından kalkılmaz mali külfete yol açacağı bildirildi. Rapora göre yalnızca hastaneler için 2 milyar Sterlin gerekiyor.

FAŞİZME KARŞI ZAFERİN 40. YILDÖNÜMÜ

Bu yıl, insanlığın Hitler faşizmine karşı zaferinin 40. yıldönümü. Bilindiği gibi, Sovyetler Birliği'nin rolü zafere ulaşılmasında belirleyici idi. Bu vesile ile önümüzdeki Mayıs ayında dünyanın çeşitli yerlerinde kutlama törenleri düzenlenecek. Ingiltere' de de ilerici çevreler hazırlıklara başladı.

Konu Muhafazakâr Parti içinde karışıklığa yol açtı. Savaşta canlarını veren İngilizlerin yakınları başta olmak üzere geniş yığınların baskısı hükümet partisine yansıdı ve bazı Muhafazakâr Parti saylavları resmi kutlama düzenlenmesinde ısrar ettiler. Hem Federal Almanya'yı incitme endişesi hem de kutlamanın anti-sovyetizm isterisine darbe indirebileceği kaygısı ile Thatcher bir hayli direndi; ama sonunda F. Almanya'nın gerici başbakanı Kohl'a da danıştıktan sonra resmi kutlama yapma yolundaki kendi partisi tabanından gelen baskıya boyun eğdi.

HALKTAN GİZLENENLER

İngiltere'de gizli devlet arşivleri 30 yıl sonra açıklanabiliyor. Ocak ayı başında açıklanan bazı belgeler 1950'lerdeki soğuk savaş dönemine ilişkin ilginç gerçekler sergiledi. Bunlardan biri şöyle: ABD, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Sovyetler Birliği' ni, hızla güçlenmeye başlayan sosyalist sistemi ezmek için yeni nükleer serüven peşindedir. Bu amaçla uzak doğu halklarının o zaman savaştığı Fransız emperyalistlerine nükleer silahlarla "yardım" etmeyi düşünmektedir. Kendisi de soğuk savaşın baş mimarlarından olan Churchill, yeni hem de nükleer bir savaş tehlikesinin sonunu karanlık görür ve İngiliz hükümeti ABD' nin niyetini reddeder. Ama Churchill, asıl savaş kışkırtıcılığının ABD'den geldiğini göre göre Sovyetlere karşı soğuk savaşı sürdürür; kendisi de Avustrulya'da hidrojen bombası denemeleri yaptırır. Insanlığın kaderini ilgilendirecek düzeyde önemli böylesi olaylar gerek burjuva hükümetler gerekse sözümona özgür basın tarafından halktan titizlikle gizlenir.

Bu hesapla günümüz İngiltere'sinde nelerin tezgahlandığını ancak 30 yıl sonra öğrenebileceğiz.